

162. Møde,

Torsdag den 14. Juni Kl. 1.

Formanden: Ingen af de to paa Dagsordenen opførte Sager kan behandles i Dag uden med Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 193 af 14. April 1917 om Fremleje af Beboelseslejligheder m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5393).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Jessen: Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget. Dette maa siges at være en Nødvendighed, thi hvis Lovforslaget ikke vedtages, udløber den nugældende Lov, og saa risikerer vi, at de Tilfælde af Fremleje, der nu har fundet Sted, kan bringes til at ophøre den 30. Juni. De Beboere, som paa den Maade har fundet Husly, vil da komme til at staa uden Tag over Hovedet, eller ogsaa maa Kommunerne ved ekstraordinære Foranstaltninger faa dem anbragt. Men noget saadant vilde være meget uheldigt baade for de paagældende Beboere og for Kommunerne.

I og for sig er det ikke heldigt at raade Bod paa Bolignøden ved at give Tilladelse til, at Familier sammenstoves paa den Maade, som det er sket. Det er uheldigt baade i sundhedsmæssig Henseende og i forskellige andre Henseender. I en lille Lejlighed kommer der hyppigt derved altfor mange Beboere, som ikke kan faa det Kvantum Lys og Luft, som de bør have for at føre et sundt Liv. Det maa naturligvis indrømmes, at Fremleje er en for det offentlige meget bekvem Maade at afhjælpe Bolignøden paa, idet det derved skyder en stor Del af Udgifterne til Af-

hjælpning af Bolignøden fra sig. Men til Gengæld lægger det dem over paa den store Befolkning, i væsentlig Grad den fattige Befolkning, som i Forvejen lever under ret uheldige og usunde Forhold. Det er derfor heldigt, at den paatænkte Lov ikke skal have en blivende Karakter. Jeg vilde i hvert Fald meget beklage, om der i Fremtiden i højere Grad skulde finde en saadan Sammenstuvning af Befolkningen Sted. Jeg ønsker derfor at benytte Lejligheden til at fremhæve, at efter min Mening maa Loven om Fremleje ikke betragtes som et Middel til at afhjælpe Bolignøden. Man gør nemlig ved Fremleje Beboelsesforholdene betydelig værre, end de er i Forvejen.

Det viser sig ved denne som ved saa mange andre Lejligheder, at det er de ubemidlede, der udviser den største Hjælp-somhed overfor hverandre ved at tage en fremmed Familie ind i deres Hjem, medens de velhavende, de, der raader over betydelig Boligplads i Forvejen og ofte beslæglægger Lejligheder paa 10—20 Værelser, ikke føler sig foranledigede til at afgive noget af det overflødige Husrum i Anledning af Bolignøden. Den Sammenstuvning, der foregaar, virker i mange Henseender skadelig og kan undertiden blive farlig. Det offentlige maa derfor ikke slaa sig til Ro med, at nu er Bolignøden afhjulpel. Kommunerne og Staten maa fremdeles have Opmærksomheden henvendt paa at fremskaffe flere Boliger, end der er for Øjeblikket. Det tilkommer i første Række Kommunerne at skaffe Boliger til deres Indbyggere, men Forholdet er saaledes, at Staten i mangfoldige Tilfælde maa træde støttende og hjælpende til, saaledes som den har forsøgt ved Loven om Hjælp til Kommunerne til Opførelse af Boliger og ved Loven om Laan til Byggeforeninger. Jeg tror imidlertid, at det vil være nødvendigt for Staten at gaa videre, hvis det skal lykkes at skaffe den tilstrækkelige Boligplads. Som den højtærede Indenrigsminister sagde ved Lovforslagets Fremsættelse, slap vi i København tilsyneladende nogenlunde let over Flyttedagen, men hvorledes Forholdene fremtidig vil stille sig, ved vi ikke. Københavns Kommune lader nu foretage en Optælling, hvorved der forhaabentlig vil blive kastet Lys over nogle Spørgsmaal, som der har været Tvivl om. For det første har man været uklar over, hvor mange Udlændinge der for Tiden findes i Byen, og om disse i væsentlig Grad har bidraget til at fremkalde Bolignøden, og